

Ημερολόγιο Ασημάτων 459

Η υπογραφή του Κακού

Δημήτρης Τζουμάκας

Το νοσοκομείο σαν ενυδρείο, σαν ενδιαμέσος σταθμός για την Αυστραλία, για την άλλη ζωή, τη σκουληκίσια. Είμαστε ένα τίποτα, σκουλήκια, σκαθάρια-κλόουν, ένα κόκκος λάσπης, εφήμερες πεταλούδες, ένα τίποτα παραφουσκωμένο με κακίες και απρόοπτες καλοσύνες.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

2 6.11.21 Παρασκευή βουλιάζει το Χρηματιστήριο γιατί επελαύνει η παραλλαγή Όμικρον του κορονοϊού που δεν την πιάνει λένε το εμβόλιο και γίνεται δυο φορές πιο μεταδοτικός ο ιός. Μην φοβείσθε: Θα απαντήσει η Pfizer. Και μάλιστα συντόμως. Σε δυο βδομάδες, μπορεί και αύριο, θα έχουμε την απάντηση και τα μανίκια σας please πάραυτα στο μπράτσο. Χτες γιόρταζε η νεκρή αδελφή. Πένθος γιορτή.

Ωχ, τι είναι πάλι αυτό στην κοιλιά; Οίδημα στην τομή! Λες να σπάσαν τα νερά; Να πάρω τη γιατρό τηλεφωνώ. Και πού να τρέχουμε τώρα; Έρχεται Σ/Κύριακο και είναι σε έξαρση η επιδημία, σε οργασμό τα εφημερεύοντα νοσοκομεία, τρέχουμε με 100 νεκρούς ημερησίως, ενώ οι τούρκοι στις 26 του Νοέμβρη του 1807 αποκεφαλίζουν στο Αϊβαλί το νεομάρτυρα Γεώργιο από τη Χίο. Φαίνεται καθαρά πια η υπογραφή του κακού (...) Γύρισες ξανά πλευρό κι είδες/την Παρασκευή θυσία/το Σάββατο λάφυρο του δαίμονα. (Γιώργος Βέης «Χωρίς δόξα»).

27.11.21 Σάββατο. Λήξη συναγερωμού. Τα νέα είναι καλά, είναι φυσιολογικό το ...οίδημα, λέει η καλή μας γιατρός τηλεφωνικά. Έτσι ήλθε ο υιός Αντώνης φρεσκοκουρεμένος. Σερβίρισα τραχανά και μου εγκατάστησε το Netflix όλες οι καλές αμερικανικές εδώς. Αρχίζει η χαρά της αποβλάκωσης. Αντί να ψάχνω βιβλία ψάχνω έργα κι έχω σκοπό να δω το γκαμπί της Βασίλισσας.

Το βλέπω μόλις φεύγει ο Αντουάν μέχρι τα ξημερώματα Το γκαμπί της βασίλισσας. Καλή διαφήμιση στο σκάκι το εν λόγω μας σίριαλ. Ευπρεπές. Το σκάκι όμως είναι πολύ περισσότερα πράγματα. Στην κορυφή της ανθρώπινης ευφυΐας. Είναι σαν να μαθαίνεις μια ξένη γλώσσα αλλά δεν σταματάς εκεί, τη χρησιμοποιείς ανάλογα με τη φαντασία σου, την παιδεία σου και τον ψυχιισμό σου, την εξουσία σου. Είναι στρατηγική είναι και βαρβαρότης το σκάκι, όπως κάθε στρατηγική, κι αυτό τουλάχιστον το δείχνει μια χαρά το ψυχροπολεμικό σίριαλ

• Επέτειος: Η σφαγή των αναπήρων το Νοέμβρη του 1943 από τους ναζί και τα τάγματα ασφαλείας που δημιουργήθηκαν από την κατοχική κυβέρνηση του Ιωάννη Ράλλη με εντολή των Γερμανών, και οπλίστηκαν από τη Βέρμαχτ.

Στις 27 του Νοέμβρη πίνουν τους επικεφαλής των αναπηρικών οργανώσεων Γονατά (με γενική παράλυση) και Τζαμουράνη (με κομμένα και τα δυο του πόδια), μαζί με άλλους 17 ανάπηρους αγωνιστές, ήρωες της Αλβανίας. Τους οδηγούν μπροστά στο «ελληνικό» εκτελεστικό απόσπασμα, των νεοντυμένων γερμανοσοβιετών, που το διευθύνει

ένας Γερμανός αξιωματικός. Επειδή όμως οι μελλοθάνατοι δεν είναι σε θέση να σταθούν όρθιοι, αφού τους είχαν καταστρέψει τις πατερίτσες και τους νάρθηκες, τους βάζουν πάνω σε καρέκλες, δεμένους με ζωστήρες. Πυρ και οι 19 ήρωες της Αλβανίας και της Αντίστασης είναι νεκροί. Αυτός ήταν ο πρόλογος (Independent News Greece) :επα 28.11.21 Κυριακή συννεφιασμένη. Βλέποντας ταινίες στον υπολογιστή. Τίποτα. Μακαρονάδα με ντομάτα πελτέ και ρίγανη. Πότισμα με ποτήρι κάποιων λουλουδιών. Δπλαδή τίποτα. Ούτε τηλεφωνήματα. Μια ματιά σε κάποια γράμματα παλιά. Υπνος λίγο ανήσυχος παρά την εξόφληση του ΕΝΦΙΑ και τη νίκη των πράσινων. Η των πρασίνων ή σιγά τα πράσα. Αγχωτική κι αυτή επί της ομάδος Παν Αιτωλικού (ωραία η αυτοκινητάδα αεί ποτέ στις στροφές του όρους Παναητωλικόν. Όρος δεν είναι, γκρεμός κανονικός ναι). Πρέπει να κόψω, να μου κόψουν τα ράμματα αύριο στο hospital. Έχουν ράμματα για τη γούνα μου εκεί. Το νοσοκομείο επικίνδυνος τόπος, αναγκαίο κακό.

• Αποβιώνει στην Αθήνα (28.11.1852) όπου ζούσε σε πλήρη ανέχεια, ο Εμμανουήλ Ξάνθος. Υπήρξε εμπνευστής και ένας από τους τρεις ιδρυτές της Φιλικής Εταιρείας.

29.11.21 Έλεγχος στην είσοδο Γεννημάτων για τον (την) covid 19. Γκρίνια στην ουρά του ελέγχου. Γιατί αυτή μπαίνει πρώτη; Γιατρός είναι κυρία μου. Το νοσοκομείο σαν ενυδρείο, σαν ενδιαμέσος σταθμός για την Αυστραλία, για την άλλη ζωή, τη σκουληκίσια. Είμαστε ένα τίποτα, σκουλήκια, σκαθάρια-κλόουν, ένα κόκκος λάσπης, εφήμερες πεταλούδες, ένα τίποτα παραφουσκωμένο με κακίες και απρόοπτες καλοσύνες.

Κανείς δεν θέλει να τον βλέπουν σαν μύγα όμως. Σαν πεταλούδα τουλάχιστον πάνω στο χειρουργικό κρεβάτι; Η δρ Κ. ήταν ταχύτατη και ευγενέστατη. Ένα λεπτό μας πήρε για τα ράμματα. Πάει και αυτό. Η μάνα μου μου έλεγε: θα λες ότι είσαι εγχειρισμένος άμα σου λένε να σηκωθείς από τη θέση σου στο λεωφορείο. Έμαθα από πρώτο χέρι την υποκρισία.

«Ο πατέρας μου ένας ιθαγενής ένας ιθαγενής με κίτρινα μάτια, είχε γεννηθεί σ' έναν τόπο όπου συναντιούνται εκατό ποτάμια, μύριζε δάσος και ποτέ δεν κοίταζε καταπρόσωπο τον ουρανό γιατί είχε μεγαλώσει κάτω από το θόλο των δέντρων και το φως του φαινόταν κάπως άσεμνο». Ιζαμπέλ Αλέντε στην υπέροχη πρώτη σελίδα του Εύα Λούνα. Το ταχυδρομώ στην Αρετή στην Αυστραλία. Είναι το μοναδικό βιβλίο της Αλέντε που έχω διαβάσει παρόλο που τα έχω όλα στη Βιβλιοθήκη δεν θέλω άλλο εξωτισμό τον έχω με το παραπάνω στο

κέντρο της Αθήνας έξω από το ρεστοράν Καμπούλ απέναντι από το πάλαι ποτέ δεύτερο γυμνάσιο αρρένων: ζωντανά κοτόπουλα εν ασφυξία στην καρότσα του γύφτου κι αυτό το σουρτα φέρτα των μεταναστών και των λούμπεν, αυτό το ανθρώπινο χαρμάνι που χύνεται έξω από χρεωκοπημένα μαγαζιά, αυτή η ακύρωση των πάντων που ενεργοποιεί όμως ιστορίες.

30.11.21 Άκουγα την...ιστορία του αυτοκίνητου στην Ελλάδα σε κάποια εκπομπή και πως άρχισαν να πληθαίνουν στην Αθήνα μετά τον πόλεμο με τα λεφτουδάκια από το σχέδιο Μάρσαλ και πως μαζί με τη διάνοιξη δρόμων εμφανίστηκαν οι πρώτες γυναίκες σωφερίνες στην πρωτεύουσα - με γούνα αλεπού το απόγευμα στο Zonarís ενώ κάποιοι επιζούσαν πουλώντας εγκυκλοπαίδειες των ζώων, σεντόνια και γυναικεία εσώρουχα στους δρόμους κι άλλοι σπίζανε στις φυλακές επειδή βρέθηκαν στην πλευρά των πτημένων στον εμφύλιο. Ήταν οι εξόριστοι παθητικές μηχανές παραγωγής εικονικής πραγματικότητας, αφού παίζανε σκάκι με το μυαλό τους όχι τόσο το γκαμπί της βασίλισσας αλλά ισπανικές παρτίδες και άμυνα Ζαχαριαδική.

Η σφαγή των αναπήρων

Σαν σήμερα 30.11.1943 Η σφαγή των αναπήρων 2. Μνήμη ενός ακόμη πογκρόμ. «Τα ξημερώματα, της τελευταίας μέρας του Νοέμβρη τα τάγματα ασφαλείας, υπό τον συνταγματάρχη Ι. Πλυτζανόπουλο, διοικητή των Ταγμάτων Ασφαλείας και με την επίβλεψη των Ες - Ες, έκαναν την επίθεσή τους ενάντια στα 19 νοσοκομεία που οι ανάπηροι τα είχαν μετατρέψει σε κάστρα της Εθνικής Αντίστασης. Πάνω από 1000 γερμανοσοβιολογίες, με την προσωπική καθοδήγηση του Γκεσταπίτη Φον Στρόουπ περικύκλωσαν τα νοσοκομεία, πυροβολώντας και ουρλιάζοντας όρμησαν μέσα. Έσυραν από τα κρεβάτια ανάπηρους με κομμένα χέρια ή πόδια, τυφλούς, παράλυτους, με ανοιχτές πληγές. Άρπαζαν από τα χέρια των νοσοκόμων ή των αναπήρων τα τεχνητά μέλη και τα έσπαζαν στο κεφάλι τους. Οι θάλαμοι μεταβλήθηκαν σε σφαγεία. Τα ξημερώματα της ίδιας μέρας, εκτελούνται 283 αγωνιστές με αναπηρία. Επακολούθησε πρωτοφανής λεηλασία - πλιάτσικο, των νοσοκομείων. Μέσα σε λίγες ώρες τα νοσοκομεία ξεγυμνώθηκαν κυριολεκτικά». (Independent News Greece. Στο ίδιο σάιτ βαρύγδουπο άρθρο του γίγαντα της μαρξιστικής σκέψης Δ. Παπαδημούλη με τίτλο «το Κράτος ως λάφυρο». Κοίτα τώρα ποιος μιλάει για λάφυρα!)